

Ένα γιορτινό τραπέζι

Της γιορτής μου το τραπέζι ήταν το πιο λαμπρό στο σπίτι. Όχι βέβαια γιατί γιόρταζαν εμένα, αλλά γιατί μαζί μου γιόρταζε και η φύση. Μες στην καρδιά της άνοιξης πέφτει η ονομαστική μου εορτή. Κωνσταντίνου και Ελένης. Του Μαΐου 21^η. Όλα πλέον στο φως. Και δεν είναι διόλου τυχαίο ότι το όνομα Ελένη στην αρχαιότητα είχε πηγή του την σελήνη ή την λαμπάδα, που σημαίνει με άλλα λόγια, Φωτεινή. Εντάξει, ας προχωρήσω.

Παραμονές της γιορτής μου η μητέρα μας έντυνε το σπίτι καλοκαιρινά, δηλαδή μάζευε χαλιά, βαριές κουρτίνες, μαγκάλια και κιλίμια και όλα ντύνονταν στα λευκά ασπροκέντια. Ανέμιζαν στο ανοιξιάτικο αεράκι τα κουρτινάκια, στο μεγάλο τραπέζι έστρωνε το λευκό, λινό τραπεζομάντιλο το ολοκέντητο, της προίκας της, στα κρεβάτια άπλωνε λευκά, υφαντά καλύμματα. Στη γιορτή μου, αποβραδής, κατέβαινε στον κήπο κι έκοβε λευκά τριαντάφυλλα, τα πιο εύρωστα, τα ωραιότερα και τα τοποθετούσε προσεκτικά στα δυο γαλάζια πορσελάνινα βάζα που στέκονταν απ' αιώνος αμετακίνητα στις ανθοστήλες. Επίσης ετοιμάζε το φύλλο για τον μπακλαβά και δανειζόταν από τον γείτονα ζαχαροπλάστη την παγοτομηχανή του.

Ανήμερα ανηφορίζαμε όλοι για την εκκλησία, την αγία Τριάδα. Θυμάμαι τη χρονιά που μου φόρεσε το καινούργιο, γαλανό φουστάνι. Λαμπύριζα ολόκληρη. Ήταν ολομέταξο. Από αλεξίπτωτο. Ο νονός μου ήταν αλεξιπτωτιστής στην αεροπορία των Ηνωμένων Πολιτειών και μας έφερε δώρο το ύφασμα από ένα αλεξίπτωτο. Όταν το άπλωσε η μοδίστρα στο τραπέζι της, ήταν σαν να κατέβηκε ο ουρανός. Μπήκα στην εκκλησία σαν γαλάζια πεταλουδίτσα. Οι συμμαθήτριες και οι φίλες μου δεν έπαιρναν τα μάτια τους από το φουστάνι. Στον ποδόγυρο είχαν ράψει και τριαντάφυλλα από το ίδιο ύφασμα.

Στο τραπέζι της γιορτής μου συγκεντρωνόταν όλο το σόι και η μητέρα, και η γιαγιά, τσακίζονταν να ευχαριστήσουν τους καλεσμένους. Ακόμη και τους ακάλεστους, καθώς, όταν γιόρταζε κάποιος τότε δεν χρειαζόταν πρόσκληση ο γείτονας ή ο γνωστός για να του ευχηθεί. Καθόμαστε το μεσημέρι γύρω από το μεγάλο τραπέζι με τα πόδια που κατέληγαν σε δάχτυλα λιονταριού και οι πιατέλες πηγαινοέρχονταν. Κοτόπουλο αυγολέμονο και πίτες, σαλάτες και μπαρμπούνια μαρινάτα. Κρασί από το δικό μας. Και ψωμί από τα χεράκια της γιαγιάς. Χαλβάς και παγωτό. Και γέλια και ανοιχτά παράθυρα και ευωδιές και χελιδόνια και γλυκόλαλοι κότσυφες και ευχές, κι εγώ με τα καινούργια λευκά πέδιλά μου και τους μεταξωτούς φιόγγους στις κοτσίδες μου, να δέχομαι τις ευχές, να δέχομαι και τα δώρα. Δεν ήταν δώρα ακριβά, δύσκολα τα χρόνια εκείνα, η Ελλάδα προσπαθούσε να συνέλθει από Κατοχή και Εμφύλιο, όσοι μπορούσαν μετανάστευαν στην Αυστραλία, μα στις γιορτές ο καθένας θέλει να φαίνεται άρχοντας. Από υψηλοφροσύνη και περηφάνια και μόνο. Από την περηφάνια που, ανέκαθεν, μας κηδεμόνευε, η μητέρα έβγαζε το κινέζικο σερβίτσιο φαγητού της προίκας της και την οργαντινένια ποδιά της. Και λόγω αυτής της περηφάνιας προσκαλούσε για ένα ποτηράκι και τον ερημίτη, και επαίτη κατά καιρούς, ξενομερίτη Διογένη που καθόταν ανάμεσά μας ντροπαλός, πεινασμένος και συγκινημένος.

Τα αδέρφια μου, οι συγγενείς και οι φίλοι ήταν όλοι στο τραπέζι της γιορτής μου. Άλλοι έφευγαν κι άλλοι έρχονταν. Κόσμος πολύς. Μόνος απών ο πατέρας. Ναυτικός, πάντα την άνοιξη ταξίδευε στις θάλασσες του κόσμου.

Ξεμπάρκαρε όταν πλησίαζαν Χριστούγεννα. Μου έστειλε, όμως,
τηλεγραφικώς τις ευχές του, και νοερώς την αγάπη του που την αισθανόμουν
δίπλα μου χειροπιαστή.

Ελένη Σαραντίτη